

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2016 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż B. M. nie podlega od dnia 01 września 2014 r do 06 kwietnia 2015 r i od 05 kwietnia 2016 r do 30 czerwca 2016 r obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu - jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności B. M. dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 01 września 2014 r jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. Następnie od dnia 07 kwietnia 2015 r wnioskodawczyni wyrejetrowała się z ubezpieczeń oraz zgłosiła tylko do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego ze względu na pobieranie zasiłku macierzyńskiego w okresie od 07 kwietnia 2015 r do 04 kwietnia 2016 r. Od dnia 01 czerwca 2015 r dokonała wyrejetrowania z ubezpieczenia zdrowotnego w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności gospodarczej. Od dnia 05 kwietnia 2016 r ponownie zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Następnie od 01 lipca 2016 r dokonała wyrejestrowania z ubezpieczeń w związku z zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej. Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia zadeklarowana z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, wykazana w dokumentach rozliczeniowych ZUS DRA za miesiąc wrzesień 2014 r i październik 2014 r wynosi 2 247,60 zł, za miesiąc listopad 2014 r wynosi 374,60 zł, za miesiące od grudnia 2014 r do maja 2015 r w kwocie 0,00 zł, za miesiąc kwiecień 2016 r w kwocie 2 108,60 zł, za miesiąc maj 2016 r w kwocie 0 ,00 zł, za miesiąc czerwiec 2016 r w kwocie 2 189,70 zł. Organ rentowy wskazał, że na podstawie posiadanej w sprawie dokumentacji ustalono, że z posiadanego tytułu do ubezpieczeń wnioskodawczyni korzystała z wypłaty zasiłku chorobowego w okresie od 06 listopada 2014 r do 06 kwietnia 2015 r natomiast w w okresie od 07 kwietnia 2015 r do 04 kwietnia 2016 r z wypłaty zasiłku macierzyńskiego i wystąpiła z roszczeniem o wypłatę zasiłku opiekuńczego za okres od 05 kwietnia 2016 r do 18 kwietnia 2016 r.

W związku z powyższym organ rentowy powziął wątpliwości co do faktycznego podjęcia oraz prowadzenia przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej od 01 września 2014 r do 06 kwietnia 2015 r oraz od 05 kwietnia 2016 r do 30 czerwca 2016r i przeprowadził postępowanie kontrolne. Zdaniem organu rentowego ustalone okoliczności, wyjaśnienia złożone przez B. M. oraz zgromadzone w postępowaniu wyjaśniającym dokumenty przemawiają za uznaniem, że ubezpieczona faktycznie nie wykonywała działalności, w związku z czym nie podlega ubezpieczeniom społecznym we wskazanym okresie

/decyzja – k. 1 – 7 akt ZUS/.

Wnioskodawczyni reprezentowana przez pełnomocnika w dniu 19 września 2016 r złożyła odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że ubezpieczona podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 01 września 2014 r do 06 kwietnia 2015 r i od 05 kwietnia 2016 r do 30 czerwca 2016 r. Wniosła także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że organ rentowy błędnie przyjął, że ubezpieczona nie prowadziła działalności gospodarczej. Podejmowała ona w spornym okresie działania związane z prowadzoną działalnością gospodarczą mające na celu zarówno pozyskanie klientów z zakresu sprzedaży nieruchomości jak i usług telekomunikacyjnych . Zarówno w jednej jak i drugiej branży osiągnięcie wyniku finansowego wymaga czasu i pracy i wymaga oczekiwania na dochód w przyszłości bez gwarancji, że taki uda się osiągnąć.

/odwołanie – k. 2 – 6/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k.10 –12/.

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik wnioskodawczynie poparł wniesione odwołanie, wniósł o nieobciążanie wnioskodawczynie kosztami procesu z uwagi na to, że jest zarejestrowana jako bezrobotna i wychowuje małe dziecko natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł.

/e- protokół rozprawy z dn. 10.02.2017r : oświadczenia stron 00:01:30 – 00:02:11 i 00:08:48 – 00:18:05, - płyta CD – k.76/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. urodziła się w dniu (...) z wykształcenia jest magistrem zarządzania i marketingu.

/okoliczność bezsporna/.

W dniu 24 sierpnia 2010 r wnioskodawczynie zarejestrowała działalność gospodarczą pod firmą " (...) " B. M. w Ł. przy ul. 57 (...).

Przeważającym przedmiotem zarejestrowanej działalności jest działalność w zakresie telekomunikacji bezprzewodowej z wyłączeniem telekomunikacji satelitarnej

/wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - k. 33 akt ZUS/

Ze względu na pogarszającą się sytuację na rynku usług telekomunikacyjnych wnioskodawczynie zakończyła współpracę z firmami takimi jak Polkomtel, (...), P. i zawiesiła działalność gospodarczą od dnia 25 czerwca 2014 r

/ okoliczności bezsporne, zmiana we wpisie w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - k. 35 akt ZUS/.

W dniu 23 czerwca 2014 r ubezpieczona zawarła umowę zlecenia z firmą (...) SA z siedzibą w W.. W §1 ust. 2 umowy wskazano, że zleceniodawca firma (...) wykonuje usługi w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami i w szczególności wyszukuje oferty nabycia lub zbycia praw do nieruchomości, dzierżawy nieruchomości, wykonywania opracowań i ekspertyz dotyczących nieruchomości, świadczenia usług doradztwa w zakresie rynku nieruchomości. W§1 ust. 3 wskazano, że zleceniobiorca B. M. oświadcza, że czynności pomocnicze w zakresie świadczonych usług wskazanych w ust. 2 umowy przyjmuje do realizacji za wynagrodzeniem określonym w umowie. Umowa była zawarta na okres 12 miesięcy od dnia 23 czerwca 2014 r do 31 maja 2015 r .

/ umowa – k. 113 akt ZUS, zeznania wnioskodawczynie e- protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 r 00:07:13 – 00:14:01 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017 r 00:02:27 – 00:08:26 płyta CD k. 76 /.

W dniu 31 października 2014 r rozwiązano umowę zlecenia zawartą w dniu 23 czerwca 2014 r na mocy porozumienia stron

/ porozumienie stron rozwiązujące umowę zlecenia k. 121 akt ZUS, zeznania wnioskodawczynie e- protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 r 00:07:13 – 00:14:01 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017 r 00:02:27 – 00:08:26 płyta CD k. 76 /.

Wnioskodawczynie była w ciąży od lipca 2014 r. W dniu 1 września 2014 r wnioskodawczynie wznowiła wykonywanie działalności gospodarczej. W momencie podejmowania działalności wiedziała, że jest w ciąży

/ wpis w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej- k 37 akt ZUS, zeznania wnioskodawczyni e-protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 r 00:14:01 – 00:24:15 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017 r 00:02:27 – 00:08:26 płyta CD k. 76 /.

B. M. dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 01 września 2014 r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia za miesiąc wrzesień 2014 r i październik 2014 r w kwocie 2 247,60 zł, za miesiąc listopad 2014 r wynosi 374,60 zł, za miesiące od grudnia 2014 r do maja 2015 r w kwocie 0,00 zł, za miesiąc kwiecień 2016 r w kwocie 2 108,60 zł, za miesiąc maj 2016 r w kwocie 0 ,00 zł, za miesiąc czerwiec 2016 r w kwocie 2 189,70 zł.

/ okoliczności bezsporne/.

Z uwagi na stan zdrowia od 6 listopada 2014 r przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia porodu, który nastąpił w dniu 7 kwietnia 2015 r. W okresie od 07 kwietnia 2015 r do 04 kwietnia 2016 r wnioskodawczyni przebywała na urlopie macierzyńskim i w tym okresie była zgłoszona przez organ rentowy jako osoba pobierająca zasiłek macierzyński

/ okoliczności bezsporne/.

Ponownie od dnia 05 kwietnia 2016 r zgłosiła prowadzenie działalności i wystąpiła z roszczeniem o wypłatę zasiłku opiekuńczego za okres od 05 kwietnia 2016 r do 18 kwietnia 2016r ze względu na chorobę dziecka. W dniu 1 lipca 2016 r zawiesiła działalność gospodarczą.

/ okoliczności bezsporne/.

Wnioskodawczyni w okresie od stycznia do grudnia 2014 r nie osiągnęła przychodu z wpisanej działalności gospodarczej poniosła koszty w wysokości 8 347,26 zł i wykazała stratę w wysokości 8 347,26 zł. W miesiącu wrześniu 2014 r nie osiągnęła przychodu, poniosła wydatki w wysokości 716,67 zł, w miesiącu październiku 2014 r nie osiągnęła przychodu, poniosła wydatki w wysokości 797,97 zł, w miesiącu listopadzie 2014 r nie osiągnęła przychodu, poniosła wydatki w wysokości 797,97 zł. Wydatki dotyczyły opłat za usługi księgowo dla biura rachunkowego, odpisu amortyzacyjnego

/ pismo k.39, 41,45, 47, 49, 51, 53, 55,57 ,59, akt ZUS/.

Wnioskodawczyni w dniu 01 września 2014 r podpisała umowę o współpracę z firmą (...) J. S. (1). Znała się z J. S. (1) od 10 lat z pracy w firmie (...). J. S. (1) współpracowała z kilkoma przedstawicielami, przy czym tylko z wnioskodawczynią miała zawartą tego rodzaju umowę. Wnioskodawczyni miała otrzymać wynagrodzenie w formie prowizji za wykonanie transakcji, w których miała pośredniczyć i które zakończą się dla zleceniodawcy J. S. (1) podpisaniem umowy . Wnioskodawczyni miała przedstawiać klientów, umawiać się bezpośrednio z klientami i przedstawiać ofertę a podpisywać umowę miała J. S. (1). W ramach podpisanej współpracy nie było podpisanej żadnej umowy z klientem do czego potrzebny jest czas od pół roku do roku i kontakt z dużą ilością klientów. Wnioskodawczyni miała kontaktować się z kilkoma klientami, ale nie doszło do zawarcia umowy. Na spotkaniu zaaranżowanym przez wnioskodawczynię J. S. (1) miała być 2 -3 razy.

/ umowa k. 33- 34, zeznania świadka J. S. (1) e- protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 r 00:38:19 – 01 :03:58 płyta CD k. 65 /.

J. S. (1) w formie mailowej przesłała ubezpieczonej ofertę telekomunikacyjną.

/korespondencja – k. 45 – 60/

W dniu 24 października 2014 r, 5 listopada 2014 r zostały wysłane maile z ofertą telekomunikacyjną. M. zawierał podpis ubezpieczonej. Załączniki zawierały podpisy J. S. (1).

/korespondencja mailowa – k. 30 – 32, k. 35,36/

P. K. (1) z firmy (...) ze Z. znał wnioskodawczynię od kilku lat była ona jego opiekunem biznesowym z (...). Kontaktował się z ubezpieczoną pod koniec 2015 r bądź na początku 2016 r i uzyskał informację, że ubezpieczona nie jest dostępna i dostał kontakt do pani S.. Nie było sytuacji, by toczyły się negocjacje z wnioskodawczynią a następnie by był przekierowywany do J. S. (1).

/zeznania świadka P. K. (1) e- protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 r 01:03:58 – 01:11:42 płyta CD k. 65/.

Wnioskodawczyni kontaktowała się z M. S. mailowo w maju 2013 r w sprawie oferty telekomunikacyjnej , później były pojedyncze telefony w 2014 r. W 2015 r ofertę złożyła mu J. S. (1).

Wnioskodawczyni spotkała się z R. M. prowadzącym działalność gospodarczą w postaci sprzedaży usług telekomunikacyjnych na początku drugiego kwartału 2016 r celem nawiązania ewentualnej współpracy, przekazała mu kilka informacji o klientach , nie doszło do zawarcia żadnej umowy. Nie było efektów do wystawienia faktury dla wnioskodawczyni.

/ oferty k. 45 – 47, 49 – 50, 51 , 52- 60, zeznania świadka M. S. e- protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 r 01:11:42 – 01:17:37 płyta CD k. 65, zeznania świadka R. M. e- protokół rozprawy z dnia 09 grudnia 2016 01:17:37 – 01:24:29 płyta CD k. 65, zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017 r 00:02:27 – 00:08:26 płyta CD k. 76/.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów:

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach załączonych do akt sprawy i aktach ZUS, jak również na osobowych źródłach dowodowych, tj. zeznaniach świadków J. S. (1) (częściowo), P. K. (2), M. S., R. M. a także częściowo tylko na zeznaniach wnioskodawczyni.

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawczyni w zakresie w jakim twierdziła ona, że prowadziła działalność gospodarczą, gdy z zeznań świadków J. S. (1), M. S., R. M. wynika, że podejmowane przez nią czynności były jedynie okazjonalnymi, nie miały charakteru zorganizowanej działalności gospodarczej, nadto nie dotyczyły spornego okresu.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. S., że ubezpieczona współpracowała z nią przez 2 miesiące w 2014 r. Należy wskazać, że świadek i wnioskodawczyni znają się od dawna, ubezpieczona przedstawiła zawartą umowę o współpracy dopiero przed sądem, nie wspominając o niej ani przez organem rentowym, ani nawet w odwołaniu, a J. S. nie miała zawartej takiej umowy z innym podmiotem, co daje podstawy do stwierdzenia, że umowa została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania. Nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym zeznania świadka, nawet w zeznaniach wnioskodawczyni, że J. S. odbyła dwa czy trzy spotkania zaaranżowane przez ubezpieczoną . J. S. nie była w stanie podać konkretnych klientów, ani dat. Konkretnie wskazała jedynie na firmę (...), co do której wskazała, że spotkanie się odbyło, po wstępnych uzgodnieniach z ubezpieczoną, jednak do umowy nie doszło. Jednakże przesłuchiwany na tę okoliczność przedstawiciel tej Firmy – świadek K. podał, że kontaktował się z ubezpieczoną pod koniec 2015 r bądź na początku 2016 r i uzyskał informację, że ubezpieczona nie jest dostępna i dostał kontakt do pani S.. Zatem nie dotyczy do w ogóle spornego okresu. Świadek ten zeznał także, że nie było sytuacji, by toczyły się negocjacje z wnioskodawczynią a następnie by był przekierowywany do J. S. (1). Nadto świadek podał, że doszło do zawarcia umowy pomiędzy nim a świadkiem S.. Natomiast świadek S. zeznała odmiennie.

Świadek S. nie kojarzyła konkretnych osób – świadka S. czy P., a miały być to osoby którym ubezpieczona przedstawiała ofertę świadka S..

Także świadek S. zeznawał, że miał z nią kontakt mailowy w maju 2013 r, a więc nie w okresie objętym sporem. Następnie były pojedyncze telefony w 2014 r – przy czym nie był w stanie sprecyzować konkretnej daty, zatem brak

było podstaw do przyjęcia, że dotyczy to spornego okresu, tym bardziej, że ubezpieczona prowadziła także działalność w pierwszej połowie roku 2014. Zeznał także o kontakcie z panią S., ale dotyczyło to 2015 roku.

Natomiast w przypadku świadka M. i prób nawiązania z nim współpracy w kwietniu 2016 r wskazać należy, że od momentu zgłoszenia się do ubezpieczeń społecznych ubezpieczona była niezdolna do wykonywania czynności w związku z koniecznością sprawowania opieki nad chorym dzieckiem, a sama przyznała, że w okresie zwolnienia lekarskiego nie wykonywała działalności gospodarczej, zatem trudno uznać, że wykonywała czynności w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej. Wnioskodawczyni w żaden sposób nie wykazała z jakimi klientami nawiązała kontakt w ramach ewentualnej współpracy ze świadkiem M..

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawczyni, że przyczyną podjęcia we wrześniu 2014 r działalności gospodarczej był fakt, że klienci z zakresu usług telekomunikacyjnych nadal się z nią kontaktowali, bowiem w toku postępowania rentowego wskazywała, że podjęła działalność gospodarczą z uwagi na fakt propozycji otrzymania wyższej prowizji od sprzedaży nieruchomości od firmy (...), nadto w lipcu 2014 r była już w ciąży a od 6 listopada 2014 r z uwagi na stan zdrowia przebywała już na zwolnieniu lekarskim do dnia porodu i następnie korzystała z urlopu macierzyńskiego.

Sąd nie dał wiary ubezpieczonej, że pozyskała jednego klienta z zakresu obrotu nieruchomościami – oprócz własnych twierdzeń w tym zakresie wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych dowodów.

Z dokumentu w postaci umowy współpracy z dnia 01 września 2014 r nie wynika także, że wnioskodawczyni wykonywała działalność gospodarczą w sposób stały zorganizowany i ciągły. Nie było bowiem żadnych efektów jej wykonywania. Wnioskodawczyni nie pozyskała odpowiedniej liczby kontaktów z klientami, co wymagałoby podejmowania przez nią czynności o charakterze prowadzenia działalności gospodarczej w sposób zorganizowany stały i ciągły, czego nie czyniła i co w rezultacie doprowadziło do tego, że J. S. (1) nie podpisała żadnej umowy. Wnioskodawczyni skupiała się przede wszystkim na dokonywaniu w odpowiednim momencie wpisów w ewidencji działalności gospodarczej mających świadczyć o tym, że wykonuje działalność gospodarczą.

O wykonywaniu tej działalności gospodarczej w sposób stały i zorganizowany nie mogą świadczyć dwa maile wysłane do ewentualnego kontrahenta, czy korespondencja mailowa między ubezpieczoną a świadkiem S. w przedmiocie oferty.

Podnieść także należy, że w tym samym okresie ubezpieczona miała zawartą umowę zlecenia z innym podmiotem.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie B. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz.963), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Stosownie do treści art. 8 ust. 6 pkt 1 za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Na mocy art. 13 pkt 4 analizowanej ustawy osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Z mocy art. 11 ust. 2 w/w ustawy ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek.

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis art. 13 pkt 4 zgodnie, z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Na podstawie art. 36 ust. 1, ust. 3 i ust. 4 cytowanej ustawy każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych, w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób prowadzących działalność gospodarczą należy do tych osób.

Art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Z mocy art. 18a ust. 1 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1 (to jest osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych), w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe w/w osób stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe.

Na podstawie zaś art. 66 ust. 1 pkt. 1c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2015 rok Nr 581, ze zm.) osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Z art. 47 ust 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że płatnik składek, będący osobą fizyczną opłacającą składkę wyłącznie za siebie, przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca.

W myśl art. 47 ust. 2 i ust. 3 tej ustawy płatnik składek, który opłaca składki wyłącznie za siebie, przysyła jedynie deklarację rozliczeniową.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczona B. M. faktycznie wykonywała w spornym okresie działalność gospodarczą, co skutkuje obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii wskazać w pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 584 z póź. zm.) osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą jest przedsiębiorca, czyli osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, która we własnym imieniu wykonuje działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 2 wspomnianej ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i

ciągły. Przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

W orzecznictwie przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są:

1) zawodowy (a więc stały) charakter, 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań, 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania i 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, opubl. OSNCP 1992 nr 5, poz. 65). Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres czasu, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą: działalności okresowej i sporadycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 2005 r., sygn. I UK 95/05, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2006, Nr 19-20, poz. 311, str. 863; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2003 r., sygn. II UK 111/03, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2003, Nr 17, poz. 1; wyrok NSA z dnia 19 marca 1991 r., (...) SA/Wa 898/90, (...) 1992, nr 3-4, poz. 58; wyrok NSA z dnia 17 września 1997 r., (...) SA/Wa (...), Pr. Gosp. 1998, nr 1, s. 32).

Wykonywanie (prowadzenie) działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych). Na przykład, prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością - takich jak poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, bowiem zmierzają do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2003 r., III AUa 1531/03, OSA w B. 2004 nr 1, s. 51; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., II UK 111/03, Monitor Prawa Pracy-wkładka 2004 nr 7, poz. 16).

Niewątpliwie w ocenie, czy były podejmowane czynności zmierzające bezpośrednio do prowadzenia działalności gospodarczej, należy uwzględniać wszelkie okoliczności sprawy, w tym także zamiar osoby prowadzącej działalność gospodarczą. W wyroku z dnia 30 kwietnia 1997 roku, (...) SA 46/96 (Przeгляд Orzecznictwa (...) 1998 nr 2, poz. 48), Naczelny Sąd Administracyjny trafnie wskazał, że w razie uznania za zaprzestanie działalności gospodarczej innych zdarzeń niż jej likwidacja, należy brać pod uwagę nie tylko okoliczności obiektywne, ale także subiektywne, tzn. zamiar podatnika.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni wznowiła działalność gospodarczą wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych od zadeklarowanej podstawy wymiaru, w związku z ciążą. Organ zakwestionował fakt prowadzenia działalności gospodarczej podnosząc, iż wnioskodawczyni nie wykazała w toku postępowania wyjaśniającego, że faktycznie rozpoczęła działalność gospodarczą.

W ocenie Sądu Okręgowego z poczynionych ustaleń faktycznych, wynika, że stanowisko organu rentowego w kwestii faktycznego niewykonywania przez skarżącą działalności gospodarczej w spornym okresie, której podjęcie miało na celu jedynie uzyskanie świadczeń z tytułu macierzyństwa jest uzasadnione. Świadczy o tym całokształt okoliczności sprawy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie, co do tego, że skarżąca zarejestrowała działalność gospodarczą od września 2014 r i ponownie od kwietnia 2016 r po to, aby faktycznie ją prowadzić we własnym imieniu, uznając, że jej zeznania w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Z zeznań świadków J. S. (1), M. S., R. M., P. K. (1), dokumentacji znajdującej się w aktach ZUS oraz umowy o współpracy, korespondencji mailowej nie wynika, że wnioskodawczynie wykonywała działalności gospodarczej w sposób stały zorganizowany i ciągły w spornym okresie.

Nie osiągnęła również żadnego dochodu a zatem nie została spełniona również przesłanka zarobkowości przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Wnioskodawczynie w okresach kiedy nie korzystała ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych podejmowała okazjonalne czynności w postaci korespondencji mailowej, których zakres nie odpowiada przesłankom wymaganym dla prowadzenia działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy wykazał, że ubezpieczona zarejestrowała działalność gospodarczą jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu zasiłku chorobowego i macierzyńskiego. A zatem wnioskodawczynie rejestrując działalność gospodarczą była świadoma, że ciężar opłacania składki poniesie przez bardzo krótki czas, a później będzie mogła skorzystać z świadczeń w związku z macierzyństwem.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest przekonujących dowodów na to, że odwołująca rzeczywiście oprócz spełnienia formalnych wymagań zamierzała prowadzić działalność gospodarczą i, że faktycznie od września 2014 r i następnie od kwietnia 2016 r r. zajmowała się świadczeniem usług. Została zawarta umowa o współpracę, przy czym nie wykazano, by wnioskodawczynie faktycznie wykonywała działalność gospodarczą w sposób stały i zorganizowany.

W ocenie Sądu wnioskodawczynie faktycznie nie podjęła wykonywania działalności gospodarczej. Świadczy o tym okoliczność, iż ubezpieczona nie podjęła żadnych realnych i efektywnych działań, aby prowadzić działalność gospodarczą. Przygotowała jedynie na potrzeby niniejszego postępowania umowę o współpracy i załączyła skąpą korespondencję mailową, co skutkowało tym, że w ramach podpisanej umowy współpracy J. S. (1) nie podpisała żadnej umowy. Podjęte w spornym okresie formy aktywności zawodowej miały co najwyżej charakter okazjonalny.

Wskazać należy także, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Do sfery ustaleń faktycznych należy, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, czy też zaprzestano jej prowadzenia lub w ogóle nie podjęto, co powoduje wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika bowiem z faktycznego prowadzenia tej działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, poz. 114, str. 332; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., sygn. I UK 240/09, LEX nr 585723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2010 r. sygn. II UK 186/09, sygn. LEX nr 590235; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r. sygn. I UK 221/09, LEX nr 585715).

W świetle wskazanych okoliczności Sąd przyjął, że zgłoszenie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez odwołującą było czynnością pozorną w rozumieniu art. 83 k.c. Pozorność jej polegała na tym, że zgłoszenie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nastąpiło wyłącznie w celu objęcia wnioskodawczynie ubezpieczeniem z tego tytułu, a w konsekwencji zapewnienia świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym

zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

W ocenie Sądu wnioskodawczyni nie wykazała by faktycznie wykonywała działalność gospodarczą a udowodnione powołanymi w sprawie dowodami okoliczności wskazują jedynie na sporadyczne i okazjonalne czynności, które nie noszą cech prowadzenia działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu odwołująca próbowała stworzyć jedynie pozory prowadzenia działalności gospodarczej, poprzez dokonywanie w ewidencji działalności gospodarczej wpisów wznawiających i zawieszających działalność.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że skoro odwołująca faktycznie nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 września 2014 r do 06 kwietnia 2015 r i od 05 kwietnia 2016 r do 30 czerwca 2016 r to Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo uznał, że od tych dni nie podlegała ona obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Tym samym Sąd Okręgowy, w oparciu o treść art. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

Jednocześnie, po dokonaniu oceny materiału dowodowego przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy uznał, że w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w stosunku do wnioskodawczyni B. M. zasadne jest zastosowanie dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c.

Zgodnie z powołanym przepisem ustawy w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten statuuje zasadę słuszności, będącą odstępstwem od wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

W rozpoznawanej sprawie przy ocenie podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni o nieobciążanie ubezpieczonej kosztami procesu z uwagi na trudną sytuację majątkową, w jakiej znajduje się wnioskodawczyni, która jest aktualnie osobą bezrobotną mającą na wychowaniu małoletnie dziecko.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy odstąpił od obciążenia wnioskodawczyni obowiązkiem zwrotu na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzeczono w punkcie drugim sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

D. D- Z.